

במדניה

מוותר על הילד, שנמסר לאימוץ מיד לאחר שנולד. רייזיק החזיר את שושנה לכיתה, וחשב שבכך הסתיים העניין. אבל האשה רצתה להמשיך לראות אותו, להיות איתו. "בשביל לברוח ממנה" הוא מספר, "נסעתי לירושלים, אלא שערב אחד חזרתי בשביל החתונה של אחי, והיא חיכה תה לי שם".

אחרי חמישה חודשים היא באה אליו שוב. היא היתה עוד פעם בהריון. "עכשיו הייתי בטוח שהילד הוא שלי, ורציתי להשאיר אותו אצלי. היא רצתה למסור אותו למסד".

"דיברתי עם העורה הסוציאלית. והם לא הסכימו לתת לי את הילד בלי רשותה. התחנתי לפניה, ביקשתי אותה, ובסוף היא ויתרה עליו. אמא שלי חתמה על גירודת, ולאחר חמישה חודשים שהוא היה בויצ"ו, קיבלנו אותו".

אפילו לא שוקודרה. מאז טיפלו בילד אמו ואחותו של רייזיק. כשאמו לא יכלה לספל בילד, הוא לקח מספלת, שעלתה לו

(המשך מעמוד 23)

אך גם זה הספיק כדי לעורר תגובות חריפות מצד היהדות הדתית. מכתבי תסור בה שקראו לו "שונא ישראל ואויב העם" התפרסמו מיד.

אבל זה לא היה כלום, לעומת ברד הר חרפות שירד על שחק, אחרי שפורסם, על פי דרישתו, הלכו החסר של המכתב. עתון הצופה של המפר"ל ושערים של אגודת ישראל הקדישו עמודים שלמים להשמצות על ד"ר ישראל שחק, מכול של נאצות ש עדיין לא פסק, אך מבלי לשנות במילה אחת את ההלכה האכזרית.

כאשר ראה שכל מעשיו אינם גורמים לתוצאות ושינוי ההלכה, אלא רק לפגוע עות אישיות, החליט שחק לצאת סוף-סוף להחקקה נגדית. הוא נועץ בעו"ד יוסף בן מנשה, הלוחם הוותיק נגד חוקי-הדת, והוא עומד להגיש תביעות של הוצאת סדרע. בין הראשונים הנועדים לתביעה: עיתון הצופה, הרבנות והרבנים באופן אישי. כן ניצל ד"ר שחק את הידע שלו בתנ"ך וב תלמוד, ואסף קובץ של חוקי הלכה, הר כוללים דברי שינאה ושיטנה נגד אנשים שאינם יהודים, חוקים שאותם הוא מתעתד להביא לירידת הציבור, בסימפוזיון פומבי מיוחד.

גם אנשי הדת אינם טומנים ידם בצלחת. הם מנסים, במקום לשנות את הדין, ללכת בדרך עקיפה ולהכניש את המעשה באפרי קאי, דבר שקשה להוכיחו אחרי חצי שנה, למרות שברחוב יותם בירושלים מתגוררים סטודנטים אפריקאיים רבים, ובבניין בו ישב האיש בחלון נמצאת הישיבה ע"ש שמעון מערלוי, אשר אנשיה הורו שהיו נוהגים בדיוק כמוהו.

הרב אדלר השיב השבוע לפניית העולם הזה: "זו עלילת-דם שכולה כוב ומירמה, המזכירה מאוד את הפרוטוקולים של זקני ציון".

אך באותו זמן סירב הרב אדלר, בדיוק כמו שאר הרבנים, להתייחס לעצם הבעיה: "אני וחברי הרבנים מתכוננים לתת את הד דעה מבחינת ההלכה בהודמנות מתאימה". אפילו שר-הדתות, בתשובה על שאילתא בכנסת, סירב לפסוק בשאלה. בצד החשד ששחק סיפר את סיפורו מתוך "מגמה ברור רה", הוא חזר ומצטט את דברי הרבנים: "הרינו מודיעים בזה שלא ניתן לשואל שום פסק-דין בנידון".

אך ליתר בטחון הודיע השר בכנסת, לי ידיעת הציבור: "במקום פיקוח נפש וסכנה, אין הכדל בין יהודי ולא-יהודי". כך נודע סוף-סוף שגם גויים נחשבים לבני-אדם.

דרכי חיים

משפט שלמה

אילו היה שלמה המלך חי כיום, היה יכול להיות לו משפט-שלמה מעניין לטפל בו. אבל היות ושלמה כבר איננו, יצטרך שופט חפאי לטפל במשפט-שלמה של שנת 1966.

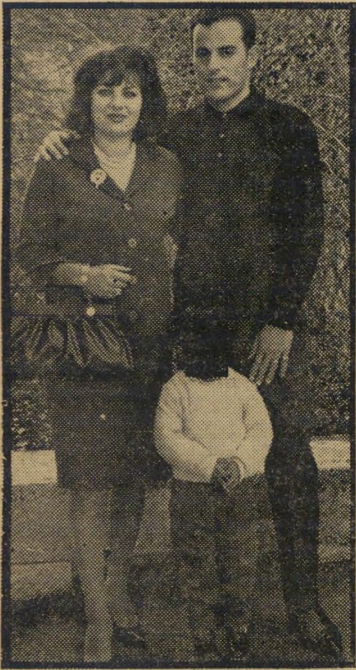
הצד האחד במשפט הוא רייזיק בן רוי חוסיין. הוא רק בן עשרים ושש, וכבר עברו עליו הרבה מאורעות וצרות. במל-חמת תש"ח עזבה משפחתו את הארץ ו הורה אליה מאוחר יותר. בהיותו בן חמש עשרה התגעגע אל אחיו, שנמצא מעבר ל גבול, והגן לירדן לבקר אותו. הוא ישב שלושה חודשים בכלא ירדני, וכשחזר, ישב שנתיים בכלא ישראלי.

רק לאחר שחזר מבית-הסוהר התגו בעי יות-שלמה שלו. התחיל בהם אחיו, שראה יום אחד כיצד כמה בחורים נטפלים אל בחורה צעירה. הוא שיתרר אותה מידיהם והזמין אותה לביתו, לנות ולשתות קפה. בהזרה הלכה איתו, סיפרה ששמה שר שנה מוראד, שתתה קפה, וראתה על השול חן תמונה של גבר יפה-תואר. "מי זה?" שאלה את האח. "זה אחי" ענה האח. ה בחורה נשארה בבית וחייכתה. אחרי זמן קצר חזר רייזיק, האח יפה-התואר, מ עבודתו.

"עכשיו הייתי בטוח". "כבר באותו ערב ביליתי איתה", מספר רייזיק. "ואחרי שלושה חודשים היא באה אלי ואמרה לי שהיא בהריון ממני."

"לא ידעתי אם הילד שלי או לא. אבל פחדתי. רק עכשיו יצאתי מבית-סוהר. די ברתי עם הורי והחלטנו שנביא אותה ה ביתה עד שתלד. ארבעה חודשים היא היתה בבית הורי, עד שילדה. מעולם לא הייתי בטוח אם הילד שלי או לא."

גם העובדת הסוציאלית לא היתה בטוחה בדבר; לכן החתימה אותו על גירודת שהוא

רייזיק, מרים וזייד שתי יהודיות וילד ערבי

שבעים לירות לחודש, והיא טיפלה בתינוק. "האמא שלו", הוא אמר, "אף פעם לא באה לראות אותו".

מאוחר יותר הוא הכיר את מרים, זכנית בתל-אביב. הוא לקח אותה להוריו בחיפה, גר איתה שישה חודשים אצלם, ומאוחר יותר נשא אותה לאשה. בני-הזוג עברו לגור לחולון. לזירתם החדשה הם לקחו אתם את הילד, והוא היה אתם מיום ש נישאו ועד היום, במשך שש שנים.

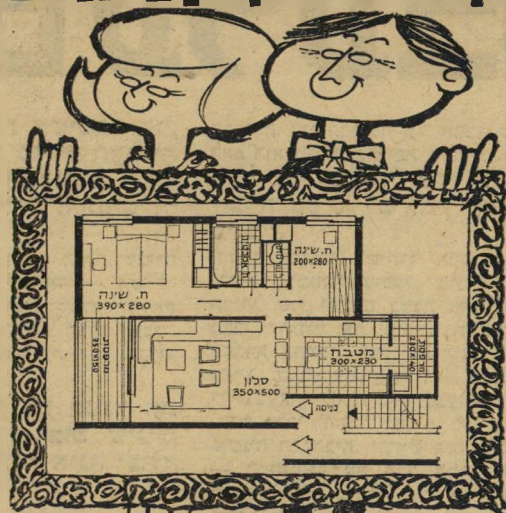
"במשך כל הזמן הזה", מספר רייזיק, "היינו הולכים אל אמו של הילד ומבקשים ממנה שתחתר על הילד לגמרי". "במשך כל הזמן הזה", מספרת אשתו של רייזיק, "לא באה שושנה אפילו פעם אחת לראות את בנה".

אחרי שש שנים הופיעה לפתע שושנה מוראד, ודרשה את הילד. השבוע שלחה אף מכתב רשמי, עלידי עורך-דין, בו היא תובעת שיהזירו לה את בנה. מרים, האשה שטיפלה בילד במשך שש שנים, אינה רוצה לעזוב אותו. "מה פתאום הם נזכרו עכשיו שהילד לא שלי", היא מתלוננת, "הילד קורא לי, אמא. אמו ה אמיתית מעולם לא הביאה לו אפילו תפיסת שוקולד. הוא לא מכיר אותה בכלל."

"ברחנו שנינו מחיפה, בגלל הברשות ש היא עשתה לו. אני לעולם לא אוותר על הילד. העורה הסוציאלית נתנה לה עורך-דין, והחליטה לבדוק אם אצלי בבית הכל בסדר. מה פתאום? שש שנים לא היה איכ פת לאף אחד מה נעשה עם הילד שלי. למה לא בודקים אצלה, מה שאצלה לא בסדר?"

המשפט עדיין לא הסתיים. שתי הנשים היהודיות טוענות בתוקף לזכותן על בנו של הצעיר הערבי, ועל השופט החפאי מוטל התפקיד הקשה לפסוק למי הוא שייך באמת — לאשה שילדה אותו ולא טיפלה בו, או לאשה שלא ילדה אותו וגידלה אותו כל חייו.

באנו, ראינו, קנינו!

לאגות צעירים

במרכז רמת-השרון מול פונדק השרון, בבנין בן 3 קומות דירות בנות 2, 2% חדרים 66-74 ממ"ד, גמר מעולה. גז מרכזי לבישול וחיסום מים, הכנה לטלפון חוק, תריסי אלומיניום ופולסטיק. המחיר החל מ-23,850 ל"י כולל 50% משכנתא בנקאית בריבית של 8%.

מודרן הומס בע"מ ושותפות אלטמן הרצליה, רחוב העבודה 23, טלפון 934416

MODERN HOMES LTD. מודרן הומס בע"מ

הנך רשאי לנהוג כמכונית מרוץ ללא רישון לשמח התערוכה הפתוח כל יום מ"5 עד חצות "קארטינג" הספורט שכבש את כל אירופה.

אוטובוסים: 22, 27, 28, 42

החל ממוצ"ש בקולנוע "את" תל אביב סרט גורמה פיים מדבר עברית

הקרוה ארמון רמת גן ארמון חיפה